

Sygn. akt XIV K 479/15, 2 Ds. 1119/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. sprawy:

A. D.

s. B. i J. z d. K.

ur. (...) w m. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 lipca 2015r. w miejscowości U. na ulicy (...) na drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku, sygn. akt XIV K W 3714/14 z dnia 17 grudnia 2014r. zakazu prowadzenia rowerów i kierował rowerem,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że w miejsce sygnatury „XIV K W 3714/14” w części wstępnej wyroku wpisuje „XIV W 3714/14”, tj. występku z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

II. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi w wysokości 130 (stu trzydziestu) złotych, w tym wymierza mu 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty.

XIV K 479/15

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. zakres uzasadnienia ograniczono do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Zebrany materiał dowodowy i jego wymowa przemawiają za przyjęciem, że oskarżony A. D. wypełnił swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występku z art. 244 k.k. w ten sposób, że w dniu 4 lipca 2015 r. w miejscowości U. przy ul. (...) na drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku, sygn. akt XIV W 3714/14 z dnia 17 grudnia 2014 r. zakazu prowadzenia rowerów i kierował rowerem.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 k.k., biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego.

Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który pracuje zarobkowo, utrzymuje żonę dziecko, był dotychczas jeden raz karany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny. Nadto oskarżony był uprzednio ukarany za popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. Trzeba też zauważyć, że oskarżony szczerze przyznał się do winy i wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego.

Z drugiej strony należy wskazać na stopień winy i szkodliwości społecznej, których nie można określić jako nieznaczone, skoro oskarżony złamał zakaz orzeczony wyrokiem sądu.

Przestępstwo z art. 244 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Karą współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa jest kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczona na podstawie art. 244 k.k.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia, utrzymywanie rodziny, wykonywanie pracy zarobkowej, a także dotychczasową niekaralność za przestępstwa podobne, co pozwala przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 3 lata.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary.

Kara ta winna być dla oskarżonego dolegliwa, by spełnić stawiane przed nią cele, lecz nie nadmiernie. Kara takiego rodzaju i w tym wymiarze jest adekwatna, w tym zakresie w pełni odpowiada wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czyni zadość potrzebom prewencji generalnej.

Wobec zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 335 § 1 k.p.k., wniosek oskarżyciela publicznego złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wymierzenie określonej kary zasługiwał na uwzględnienie.

Z uwagi na stosunkowo dobrą sytuację majątkową oskarżonego rozstrzygnięto o obciążeniu go kosztami sądowymi w wysokości 130 złotych, na które składają się opłata od kary pozbawienia wolności (60 złotych) oraz pozostałe wydatki poniesione przez Skarb Państwa. Podstawą tego rozstrzygnięcia jest art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.